

Akce jako sebe-výkon

Když uvažujeme o akcích a aktivitě vůbec, musíme náležitě rozlišovat aktivitu, již nějaké (pravé) jsoucno „vykonává“ své vlastní bytí, a aktivitu v podobě akcí, jimiž takové (pravé) jsoucno překračuje své meze (hranice) a míří mimo sebe, ven ze sebe, do svého okolí. Proto je tak trochu otázkou, nemáme-li v tom prvním případě přestat mluvit o „akci“ resp. „aktivitách“, tedy nemáme-li raději zvolit jiné pojmenování, aby nedocházelo k nedorozuměním a v důsledku toho k omylům a chybám v dalším usuzování. Zároveň ovšem musíme pamatovat, že obojí jde vždycky ruku v ruce, tj. že sebevýkon nemůže být neovlivněn vykonávanými aktivitami, směřujícími ven ze jsoucna jakožto subjektu, a na druhé straně že takovéto akce a aktivity, směřující ven ze jsoucna-subjektu, nemohou neovlivňovat onen sebevýkon. V myšlení nesmíme obojí zaměňovat, ale nikdy nesmíme obojí od sebe izolovat, tedy ani v myšlenkách; přesto platí, že nejde o totéž. Kdyby totiž šlo o totéž, tedy o jediný typ aktivit, nemohli bychom objasnit, jak je možná reflexe, tj. akce, která je cílově zaměřena dovnitř a nikoli ven (a ovšem nejen reflexe v běžném významu, tj. na úrovni vědomí a myšlení, ale „re-flexe“ v původním významu a tvaru, totiž v podobě výkonu návratu k sobě, která ovšem výkon akce jakožto zaměřené k čemuś mimo sebe předpokládá).

(Písek, 110901-2.)